

HỒI 227

Huyết Chiến Thành Quan

Loan Loan vẫn giữ vẻ lạnh lùng trấn định của mình, ngọc dung không hề vì tiếng vó ngựa dồn dập mà thay đổi, giọng nói đều đều cất lên: “Chỉ cần các người hứa để chúng ta lấy trước một món đồ trong Dương Công Bảo Khố, chúng ta có thể tạm thời nghị hoà, đình chỉ can qua”.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đưa mắt nhìn nhau, rồi chau mày nói: “Rốt cuộc là thứ gì mà quan trọng đến vậy, có thể nói rõ ra, chúng ta sẽ cùng thương lượng”.

Loan Loan nhún vai, nheo mắt nhìn Khấu Trọng nói: “Có thể là một cái hộp, cũng có thể là một cái rương nhỏ, nhưng tuyệt đối không liên quan đến tài bảo binh khí, còn về bên trong là thứ gì, thì thứ cho nô gia không thể nói được, mà các người có biết cũng chẳng ích gì”.

Khấu Trọng cười khố: “Đừng dùng thứ ánh mắt đó nhìn tiểu đệ được không? Nếu làm tiểu đệ hiểu lầm thì không hay lắm đâu, xưa nay ta cũng là kẻ hay tự tác đa tình mà”.

Tiếng vó ngựa dồn dập bên ngoài thành môn, một động một tĩnh, càng làm không khí trước con giồng tố thêm trầm trọng.

Khấu Trọng nhìn Từ Tử Lăng nói: “Giao dịch này đối với chúng ta hình như không hại gì lắm, cho dù thâm cừ đại hận, cũng có thể đợi sau khi Dương Công Bảo Khố lên rồi mới tính toán tiếp”.

Dưới bàn thâm đá nhẹ vào chân Từ Tử Lăng một cái.

Từ Tử Lăng tự nhiên hiểu ý gã.

Cứ mỗi một ngày bọn gã lại có thêm một phần chắc chắn có thể đối phó được với Âm Quý Phái, nhưng nếu giờ thương lượng không xong, dẫn đến trở mặt động thủ, thì chỉ có thể chuốc lấy kết cục bại thảm hại mà thôi.

Thở dài một tiếng, Từ Tử Lăng trầm giọng nói: “Người thích thế nào thì làm thế ấy đi”.

Khấu Trọng cười ha hả: “Nhất ngôn vi định, nhưng nếu các ngươi nuốt lời vọng động can qua thì chuyện này coi như xóa bỏ”.

Tiếng vó ngựa dồn dập đạp lên cầu treo bắc qua hào sâu bảo vệ thành vang lên như sấm, mấy chục kỵ sĩ phóng qua thành môn, tất cả đều chậm rãi tiến bước, thần thái vô cùng cẩn thận.

Loan Loan giống như hoàn toàn không biết mã tặc Khiết Đan đang vào thành, đưa bàn tay nhỏ nhắn lên, cong ngón tay út lại nói: “Vậy chúng ta móc tay làm chứng, kẻ nào phải lại lời hứa sẽ chết không toàn thân”.

Khấu Trọng nghiêng đầu lên, cẩn thận nhìn ngón tay trắng như ngọc của nàng, nghi hoặc nói: “Không phải lại có âm mưu nguy hiểm gì đấy chứ?”.

Địch nhân vào thành chỉ có gần trăm người, đám người đầu tiên nhanh chóng tản ra hai bên hè phố, nghi hoặc nhìn ba người đang ngồi cười cười nói nói trên bàn tiệc giữa phố, rõ ràng nằm mơ cũng không thể tưởng tượng ra trong thành lại có cảnh tượng như vậy.

Loan Loan khẽ mắng: “Không có gan gì hết! Uống công ta tưởng ngươi là nam nhi đại trượng phu có thể khiến người ta phải xiêu lòng”.

Khấu Trọng cười hì hì đưa ngón tay lên ngoắc tay với nàng.

Tiếng vó ngựa rầm rập lại truyền tới, hơn mười kỵ sĩ phóng qua cổng thành như những mũi tên, đến khi cách ba người chừng gần mười trượng thì mới kèm cương dừng lại, xếp thành hàng ngang hình chữ nhất. Chiến mã hí vang, mười mấy ánh mắt hung hăng đều tập trung cả lên ba người, không người nào là không lộ ra thần sắc kinh nghi bất định.

Ngón tay của Loan Loan và Khấu Trọng ngoắc lại với nhau, kéo đi kéo lại ba lượt, rồi nàng cất giọng nói mê hồn của mình lên, cười khúc khích: “Khấu lang à! Chàng đừng phản bội lời hứa đấy nhé! Nếu không nô gia quyết không bỏ qua cho chàng đâu!”.

Người ngoài không biết nội tình, nghe thấy nàng nói vậy, ắt hẳn sẽ nghĩ rằng bọn họ đang thêu dệt minh sơn, lập ra tình ước đời này, kiếp này không thay lòng đổi dạ.

Dẫn đầu đám mã tặc là một đại hán râu xồm hung mãnh, lưng đeo song phủ, khoác áo choàng da thú, khí thế bức nhân. Bên trái y có một lão giả người Hán, niên kỷ ước chừng khoảng ngũ tuần, mặt mũi lạnh lùng, song mục lấp lánh như điện, vừa nhìn đã biết ngay là nội gia cao thủ. Những người khác đều là tráng hán người Khiết Đan, mặt mũi hung ác, thân

hình cao lớn, cánh tay để trần đều đeo vòng sắt bảo vệ cổ tay hoặc cánh tay, càng tăng thêm phần uy mãnh.

Khấu Trọng rút ngón tay út lại, song mục sáng rực lên, ánh mắt dừng lại trên gương mặt đại hán Khiết Đan lưng đeo song phủ, đoạn quát lớn: “Tiểu tử kia có phải Quật Ca đến từ Khiết Đan?”.

Tiếng “Leng keng...” vang lên liên tiếp, ngoại trừ lão giả người Hán và Quật Ca ra, hơn trăm tên mã tặc đều lần lượt rút ra đủ thứ binh khí khác nhau, tỏ ý muốn động thủ.

Lão giả ghé miệng sát tai Quật Ca thì thầm mấy câu, Quật Ca liền đưa tay ra hiệu cho thủ hạ không được vọng động, hơn trăm tên khấu tặc liền lập tức trầm tĩnh lại, sau đó y mới quát lên: “Đã biết ta là Quật Ca, vậy mà còn dám ngồi đó chằng chằng thiếp thiếp, phong hoa tuyết nguyệt, có phải các người chán sống rồi không?”.

Hán ngữ của y vừa khô cứng gượng gạo, lại thích cắn chữ nhai chữ, khiến người ta nghe mà cảm thấy buồn cười.

Khấu Trọng thoải mái dựa lưng vào thành ghế, liếc mắt nhìn y nói: “Lão huynh này nói hay lắm, chúng ta đã biết ngươi là thần thánh phương nào, mà vẫn dám ngồi đây uống rượu cười đùa để cung hầu đại giá, tự nhiên không phải vì chán sống rồi!”.

Loan Loan thấy gã vừa nói vừa nhướn mày nheo mắt, thì bật cười khúc khích, uyển chuyển đứng dậy, kể đó quay người lại, đối mặt với đám tặc khấu đang bị ngây người bởi tuyệt thế tư dung của nàng, cười cười nói: “Ta chỉ là khách qua đường, các người đánh sống đánh chết thế nào cũng chẳng liên quan gì đến ta hết, nô gia phải đi đây”.

Khấu Trọng biết nàng sắp sát nhân đến nơi, trong lòng cũng không biết là nên cao hứng hay bất mãn.

Quật Ca giật mình hỏi: “Không biết mỹ nhân muốn đi đâu?”.

Y nhất thời bị nhan sắc thiên kiều bá my của Loan Loan chấn nhiếp, không ngờ lại nói ra một câu nho nhã lịch sự, hoàn toàn không hợp với tác phong xưa nay.

Loan Loan dịch người ra phía sau Khấu Trọng và Từ Tử Lăng, làm hai gã phải nom nớp đề phòng, rồi mới thu lại nụ cười, trở về vẻ băng lạnh trước kia, ánh mắt xạ thẳng vào lão giả người Hán, dịu dàng nói: “Vị tiền bối này chắc là Lang Vương Mễ Phóng năm xưa hoành hành khắp một dải Đông Bắc? Gần nay tiền bối tuyệt tích giang hồ, không ngờ là đã đầu nhập nương nhờ người Khiết Đan”.

Mễ Phóng biến sắc nói: “Ngươi là đệ tử phái nào, làm sao biết được lai lịch của Mễ mỗ?”.

Khấu Trọng cười dài: “Mễ lão nhi hãy ngồi cho vững, sư tôn của vị đại tiểu thư này chính là... hắc... à! Xin lỗi!”.

Loan Loan thu hồi Thiên Ma Kinh công về phía gã, mỉm cười nói: “Vậy mới là trẻ ngoan chứ!”.

Bọn Quật Ca ngơ ngác nhìn nhau, nghĩ đến võ cái đầu cũng không hiểu quan hệ của ba người này là thế nào.

Từ Tử Lãng có vẻ hơi bực mình nói: “Không phải tiểu thư muốn đi sao?”.

Loan Loan bất ngờ dịch ra phía trước, như muốn xuyên qua giữa Quật Ca và Mễ Phóng, đi thẳng ra thành môn.

Khấu Trọng gọi theo: “Tiền tay đóng hộ cổng thành luôn nhé!”.

Quật Ca cười lên ha hả: “Mỹ nhân muốn đi sao? Không dễ vậy đâu!”.

Mễ Phóng lộ ra thần sắc ngưng trọng, song mục nhìn chằm chằm vào đôi chân trần của Loan Loan không chớp.

Kỵ sĩ hai bên tả hữu lập tức phóng ra, đan chéo nhau khép chặt lại. Đám người Khiết Đan này đều lớn lên trên lưng ngựa, kỵ thuật tinh thâm, bắt người trên lưng ngựa, chính là trò chơi mà họ rành nhất.

Chỉ có Khấu Trọng và Từ Tử Lãng biết rõ thủ đoạn của Loan Loan thế nào, nên đều có cảm giác bất nhẫn, không nỡ nhìn tiếp. Bọn gã đương nhiên là không cản trở nàng ra tay, bởi đám mã tặc này tên nào tên nấy đều tàn ác hung hãn, bớt được tên nào là hay tên đó. Mấy tên mã tặc càng lúc càng tiến gần Loan Loan hơn, đám tặc khấu bên ngoài đều hò hét gia tăng thanh thế cho đồng bọn, ầm vang cả con phố dài. Ngoài thành môn lại có thêm hơn mười kỵ sĩ vì hiếu kỳ mà vào thành xem náo nhiệt.

Đột nhiên hai kỵ sĩ gần Loan Loan nhất cùng lúc thúc ngựa phóng vút lên, chiến mã lập tức chồm lên, hai chân trước khua loạn, về phía Loan Loan. Hai tên khác cũng gia tốc phóng tới, kỵ thuật và sự phối hợp đều đã đạt tới một trình độ rất cao.

Loan Loan cơ hồ như hoàn toàn không có sức lực phản kháng, để hai tên mã tặc kẹp vào giữa.

Khi chân trước của hai con ngựa vừa chồm lên khi nẩy chạm đất, thì chợt nghe tiếng ngựa hí người kêu thảm thiết, hai con kiện mã kẹp lấy Loan Loan đều đổ vật xuống, hai đại hán dũng mãnh người Khiết Đan trên ngựa cũng hoàn toàn không hề phản kháng gì, toàn thân mềm nhũn, ngã huych xuống theo ngựa.

Với nhãn lực của Khấu Trọng và Từ Tử Lăng mà cũng không nhìn rõ Loan Loan đã dùng thủ đoạn gì.

“Bịch!”.

Hai con ngựa cùng lúc chạm đất, bụi cát bay lên, kể đó là nằm bất động, táng mạng đương trường.

Loan Loan không tốn chút lực gì nhẹ nhàng nhắc hai người lên, tiện tay ném thẳng vào đầu ngựa của hai kỵ sĩ vừa chồm lên.

Đám mã tặc không ai là không trợn mắt há miệng, đang không biết nên làm sao thì hai tên kỵ sĩ trên ngựa đã như chạm phải điện, thất khiếu chảy máu, rơi xuống khỏi lưng ngựa, còn hai con ngựa thì dường như không hề bị thương tích gì vậy. Hai người bị Loan Loan ném ra cũng rơi huych xuống đất, mắt miệng mũi tai đều rỉ máu.

Công phu bá đạo như vậy, ngay cả Quật Ca và Mễ Phóng cũng phải biến sắc.

Quật Ca là người đầu tiên định thần lại được, tức giận gầm vang: “Giết bọn chúng!”.

Toàn bộ đám mã tặc lập tức thúc ngựa lao lên.

Loan Loan nheo mắt nhìn hai gã cười cười nói: “Gặp lại ở Quan Trung!”.

Hai dải lụa trắng từ ống tay áo nàng phóng vút ra như hồ điệp xuyên hoa, đám người cản lại đều ngã nhào, đội hình nghiêm chỉnh của bọn mã tặc lập tức loạn như kiến vỡ tổ, không có một ai làm chậm được bước chân Loan Loan lại.

Khấu Trọng nhìn nàng mở ra một con đường máu đến tận thành môn, kinh hãi nói: “Làm sao ả biết Dương Công Bảo Khố ở Quan Trung?”.

Từ Tử Lăng vỗ song chưởng vào cạnh bàn, cả mặt bàn lập tức theo đó rời khỏi bốn chân, xoáy tròn bay về phía mười tên kỵ sĩ đang thúc ngựa lao tới, rồi hét lên: “Ta đâu phải con sâu trong bụng ả, làm sao mà biết được chứ”.

Mặt bàn xoáy càng lúc càng nhanh, rượu thịt bên trên không ngờ đều dính chặt vào mặt bàn, không hề rơi xuống.

Đúng vào sát na mặt bàn bay đi, Khấu Trọng đã thuận tay cầm lên một bình rượu, lúc này gã đang vừa cho nút bình vào miệng nhai rôm rốp, vừa nói: “Thời khắc chúng ta đòi nợ máu cho đồng bào đến rồi!”.

Hai tiếng kêu thảm vang lên, mặt bàn đã đụng trúng hai tên mã tặc đầu tiên, chiến mã kêu lên kinh khiếp, chạy ngang chạy dọc, cục diện đã loạn lại càng thêm loạn.

“Vù!”.

Khấu Trọng nhổ nắp bình rượu trong miệng ra, kích trúng mặt một tên mã tặc đang xông tới, tên này lập tức ngã bổ ngửa, một chân ngoắc lên làm một tên khác cũng ngã nhào theo.

Gã vẫn ngồi oai vệ trên ghế, tả thủ nghiêng bình rượu lên uống, hữu thủ rút Tỉnh Trung Nguyệt ra, tùy tiện hươ ra một cái.

“Đang!”.

Một tên ác hán Khiết Đan cầm trường mâu đâm tới bị gã hất cả người lẫn thương đều bay xuống đất, đầu vỡ máu chảy, không bò dậy được, còn con ngựa không người cưỡi thì chạy thẳng vào góc tối phía sau.

“Bùng!”.

Hai tên mã tặc vừa lao lên đã trúng phải phách không chưởng của Từ Tử Lăng thổ huyết rơi xuống ngựa, một trong hai con ngựa vẫn phóng thẳng về phía gã, bị gã dùng xảo kinh đẩy lệch đầu ngựa, làm chuyển hướng lao về phía hai tên mã tặc khác.

Khấu Trọng cười lớn: “Thông khoái, thật là thông khoái!”.

Đại chiến đã khai diễn một cách toàn diện.

Lúc này Loạn Loạn đã ra đến thành môn, dẫn dụ chủ lực của địch nhân đi theo.

Khấu Trọng hú dài một tiếng.

Bọn Trần Gia Phong phục kích trên tường thành, thông qua các lỗ đã khoét sẵn, dùng cung tên từ trên cao rải xuống như mưa, đồng thời ném pháo xuống, tiếng nổ đi đùng làm chiến mã đã loạn càng thêm loạn. Trong tình cảnh như vậy, bọn địch nào phân biệt được chỉ có hơn năm chục người đang tác quái, còn tưởng rằng đã trúng phải mai phục, quân tâm dao động, lòng tin bắt đầu lung lay.

Khấu Trọng khom người bổ tới, tả thủ sử ra Đoạn Mạch thủ pháp do Đồ Thúc Phương truyền dạy năm xưa, chop lấy một cây trường thương đâm tới, vận công đẩy ra một đạo Loa Hoàn Kinh làm địch nhân bay xuống ngựa, hữu thủ vung đao lên, nhảy vào giữa đám tặc khấu, sau đó thì nghe gió nhận tiếng, lách người lao lên phía trước, tránh được một mũi tên từ phía sau bắn tới, tất cả các động tác đều liền lạc như lưu thủy hành vân, đến nỗi cả bản thân gã cũng cảm thấy lấy làm vừa ý.

Gã giờ đã không còn là tên tiểu tử mới đặt chân ra chiến trường lần đầu tiên nữa, mà đã là một chiến tướng dạn dày kinh nghiệm, hiểu rõ trong quần chiến kỵ nhất là hư chiêu hoa mỹ, cần nhất là phải nhanh nhẹn chuẩn xác, nhất kích tất sát, có vậy mới giữ được tính mạng.

Kinh phong từ hai bên tả hữu cùng lúc tràn tới, Khấu Trọng nhận ra là song phủ của Quạt Ca, liền cười lên ha hả: "Mỹ nhân của Ca lão huynh bỏ đi rồi à? Có vẻ cũng đòi ăn thịt thiên nga. Câu này hơi thâm ảo, nhưng chắc ngươi cũng hiểu được chứ? Có cần ta nói đơn giản một chút không?".

Miệng thì nói liên thuyên, nhưng tay gã thì vẫn không dừng lại, bảo đao đưa lên nghênh tiếp lấy song phủ của đối phương. Tiếng kim thiết chạm nhau vang lên không ngớt, mỗi đao đều toàn lực bổ ra, khiến Quạt Ca cảm thấy uể mịch tê rần, sợ hãi thúc ngựa chạy ra xa.

"Bình!".

Khấu Trọng tung chân phải lên, đá vào chân ngựa của một tên địch khấu khác, kinh lực cuồng mãnh làm kẻ đó bị chấn động bay lên cao, gã lại bồi thêm một quyền cách không, làm kẻ bất hạnh kia như bị sét đánh, máu tươi bắn tung tóe giữa không trung, rồi rơi ra xa hơn trượng.

Uy thế kinh hồn lập tức làm mấy tên khác sợ hãi tản ra xa.

Từ Tử Lăng cũng đại triển thần uy, chưởng phong quyền kinh phối hợp với thủ pháp huyền ảo vô song, coi đao thương kiếm kích của địch nhân như không, thấy thương phá thương, gập đao phá đao, kẻ nào cản trở đều bị đánh cho tan tác.

Hơn trăm địch nhân trong thành bị hai gã kèm chế, nên bọn Trần Gia Phong lại có thể làm theo kế hoạch, cắt đôi đám địch nhân ở cầu treo ra làm hai, khiến bọn mã tặc ở ngoài thành không thể vào tiếp viện, còn bọn ở trong muốn chạy thì phải mạo hiểm xông qua làn tên từ trên cao rải xuống.

Lang Vương Mễ Phóng dùng một cây lang nha bổng, đây cũng là lý do vì sao y có ngoại hiệu đó. Y là người đầu tiên phát giác ra cưỡi ngựa ngược lại còn hạn chế tính linh hoạt của mình, nên liền tung mình bay lên phía trên Từ Tử Lăng, lang nha bổng bổ xuống như sấm sét.

Từ Tử Lăng điểm ra một chỉ, Loa Hoàn Kinh lập tức ào ạt đổ ra như sóng biển xô bờ. Chỉ thấy Mễ Phương hự lên một tiếng, bị chấn động bay ngược trở lên cao tới năm trượng.

Từ Tử Lăng hét lớn: “Trọng thiếu gia! Lão già này cho người đó!”.

Khấu Trọng “ha” lên một tiếng linh mệnh, vung đao bức lui năm tên mã tặc đang vây công mình, Tinh Trung Nguyệt hóa thành một đạo ánh sáng vàng rực, lao vút về phía Mễ Phóng.

Lúc này trên đoạn phố dài mấy chục bước từ thành môn đến chỗ hai gã bị vây công đã có bảy tám mươi thi thể nằm la liệt, trong đó ít nhất phải tới một nửa là do đôi tay mềm mại của Loạn Loạn gây ra, còn lại thì hoặc do trúng tiễn hoặc do Khấu Trọng và Từ Tử Lăng hạ sát, tình thế khốc liệt phi thường.

Dưới ánh đuốc bập bùn, con phố dài cơ hồ như đã biến thành địa ngục a tỳ.

Quật Ca thấy tình hình bất diệu, vội kêu lớn: “Mễ công cẩn thận!”, đang định lảng không cản Khấu Trọng lại thì Từ Tử Lăng đã phóng tới, vung quyền tấn công.

Quật Ca tâm thần đại loạn, lần đầu tiên cảm thấy trận này mình đã đại bại, đại bại một cách hết sức hồ đồ.

- o O o -